

for at lave en anden debatform, som vi nu for nemheds skyld kan kalde dagsaktuelle onsdagsdebatter. Jeg er ikke sikker på, at det, vi lægger i dem, er det samme. Jeg er ikke helt sikker på, det er den samme form, vi alle sammen snakker om; men jeg har bemærket, at der er nogle, der gerne vil et eller andet.

Det tror jeg udmærket vi kan komme til at arbejde videre med, men det står bare ikke i forslaget, og derfor forholder jeg mig til de bemærkninger, som følger med forslaget. Hvad vi så senere kan komme i gang med er fint med mig. Ingen problemer.

Til den socialdemokratiske ordfører vil jeg sige, at det forekommer mig uhensigtsmæssigt, at man skærer ned på en talertid som den strukturelle ramme, fordi det alt andet lige betyder en mindre nuanceret fremlæggelse. Derimod kunne man jo udmærket tilskynde sig selv og hinanden til ikke at bruge mere tid end nødvendigt til den korte og klare fremstilling, og det ville jeg selvfølgelig kun glæde mig over. Det er ikke så længe siden, vi havde en forespørgselsdebat, som i alt tog halvanden time. Mere var der ikke i den. Det var fint.

Formanden:

Tak til fru Jette Gottlieb, fordi hun holdt sig inden for det tilståede ene minut.

Arne Melchior (CD):

Det fremsatte forslag til ændring af forretningsorden vil ikke støde på vanskeligheder fra CD's gruppe. Vi synes, det er et godt forslag, og det gælder både det, der står, og det, der ikke står. Det, der ikke står, står der ikke med fuld ret.

Jeg skal så gøre nogle spredte bemærkninger. Jeg er glad for, at antallet af ord, altså længden af dagsordenteksterne, skal nedsættes. Der står i forslaget til maksimum 15 linjer; der står 150 ord, det er 15 linjer på et maskinskrevet ark, og det er det meste af en side. Det må være rigeligt. Så har jeg en bagatel, men jeg vil da henstille til sekretariatet i det her Folketing at stryge ordet »idet«. I dag har vi vedtaget dagsordener, der starter med »idet«. Det er et fuldstændig nonsensord i sammenhængen, og det er da også lykkedes at få det strøget nogle gange.

Væsentligere er, at der i forslaget lægges op til, at man skal overveje en anden titel end motiveret dagsorden. Det kan man selvfølgelig ikke lade være med at spekulere lidt over, og jeg har tænkt på to muligheder, nemlig vedtagelse eller udtalelse, formentlig med prioritet til sidst-

nævnte, altså at en dagsorden i fremtiden vil blive kaldt en udtalelse fra Folketinget, for det er jo faktisk det, det er.

Hvad spørgetid til ministre angår, har jeg ikke oplevet dem i Sverige og Norge, men jeg har set mange af dem over tv fra det britiske Underhus, og det er mildt sagt rædselsfuldt. Det er rene teaterforestillinger, som ikke gavner noget som helst. Dem vil jeg være meget betænkelig ved. Jeg tror ikke, det bidrager til saglighed.

Hr. Grove var inde på de korte bemærkninger. Og jeg er enig med ham i, at dette, at en kort bemærkning kun kan rettes til sidste ordfører på talerstolen, gør debatten mindre levende. Jeg ville foreslå, at Præsidiets medlemmer, når de sidder i formandsstolen, tager en lille smule let på det.

Hvad angår kvaliteten af lovforslagene, som både er omtalt i forslagsteksten, og som også en enkelt ordfører har været inde på, så tror jeg altså ikke, at man kan lovgive sig eller regelsætte sig til en forbedring af disse tekster, hverken hvad angår indholdet eller udformningen.

Et par ord om åbne møder. Dem tror jeg ikke et sekund på. Adskillige ordførere har sagt, at så flyttes debatten da bare et andet sted hen, og det er jo helt givet. Hvis jeg ellers havde tid, kunne jeg nævne et antal eksempler på, hvad jeg selv har oplevet fra bestyrelser og generalforsamlinger og lign., hvor de afgørende samtaler er flyttet andetsteds hen.

Men ikke kun det, for i tilfælde af åbne udvalgs møder f.eks. ved samråd, som det har været omtalt, vil der også ske det, at mødet vil få en helt anden karakter, for så vil der, som vi plejer at sige det, blive talt ud ad vinduet. Så vil der blive talt mere til seerne, lytterne og de tilstedeværende, altså journalister og fotografer etc., end der vil blive talt til ministeren og medlemmerne imellem. Det vil fuldstændig ødelægge institutionen og bare være en ekstra ting, man klistrer på en sags behandling, som ikke gavner sagligheden i behandlingen. Det vil ikke øge videnmængden, hvis man laver den slags ting offentligt; men vi har jo høringerne, som vi gør mere og mere brug af, og dér er jo al adgang for offentligheden.

Så vil jeg sige et par enkelte ord om formen. Der er til alt held sket meget. Jeg er engang af den daværende formand Karl Skytte blevet korrigeret for at kalde en udtalelse løgnagtig. Siden den tid har vi længe hørt og altså godkendt ord som løgn og vrøvl, og forleden dag hørte jeg